

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Z.I. Y A.**,
státní příslušnost Království Saúdská Arábie
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2022, č. j. CPR-17756-3/ČJ-2022-930310-V233, ve věci správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 21. 7. 2022 ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského

kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 16. 5. 2022, č. j. KRPT-95022-20/ČJ-2022-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobci povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že nerozporuje zjištění správních orgánů ohledně neoprávněného pobytu, avšak dle jeho názoru mu správní vyhoštění nemůže být uloženo s ohledem na zákonný korektiv obsažený v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území ČR toliko za účelem přijetí neodkladné lékařské léčby v místním lázeňském zařízení. Za této situace je uložení správního vyhoštění nepřiměřené a je projevem přepjatého formalismu (poukázal na judikát NSS č. j. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004).
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 8. 2022 zrekapituloval průběh řízení, navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že při pobytové kontrole v Lázních Darkov dne 22. 4. 2022 žalobce předložil platný cestovní doklad Království Saúdské Arábie a vízum typu „C“ platné od 12. 12. 2021 do 9. 6. 2022, s délkou pobytu na 90 dní, vydané Velvyslanectvím České republiky v Rijádu. Žalobce na území schengenských států přicestoval letecky dne 12. 12. 2021 na letiště v Praze Ruzyni. Po přiletu odcestoval do Lázní Darkov v Karvině za doprovodu svého bratra M. I. Y A., neboť je po autonehodě nepohyblivý, upoutaný na invalidní vozík a nesoběstačný. Žalobce v České republice pobýval i po vypršení platnosti jeho víza, ač neměl žádné jiné povolení, které by ho k takovému pobytu opravňovalo. Správní orgán prvního stupně oznámil žalobci dne 22. 4. 2022 zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Při výslechu téhož dne žalobce do protokolu uvedl, že na území schengenských států přicestoval dne 12. 12. 2021 a odcestoval do Lázní Darkov v Karvině za účelem léčení ve formě komplexní balneorehabilitace. Uvedl, že po ukončení léčby hodlá odcestovat do vlasti, na území ČR ani celé EU nemá žádné vazby. Lázně Darkov vystavily potvrzení, že žalobce je v lázních léčen a jeho zdravotní stav nedovoluje přerušit léčbu a vycestovat z území. Správní orgán prvního stupně si dne 22. 4. 2022 vyžádal u Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, které bylo vystaveno 22. 4. 2022 se závěrem, že jeho vycestování do Království Saúdské Arábie je možné. Správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 5. 2022 rozhodnutí, ve kterém uložil žalobci správní vyhoštění. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání poukazoval na to, že postupné zlepšování jeho zdravotního stavu by se přerušáním rehabilitace zastavilo. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se se skutkovými zjištěními i s právním posouzením věci ze strany správního orgánu prvního stupně a s podřazením zjištěných skutkových okolností pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. K odvolacím námitkám žalobce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nemá v úmyslu znemožňovat léčbu osobám, které se zde hodlají léčit, ale je povinen řešit porušování zákona na úseku migrace. Žalobce si měl zjistit délku léčení, a podle toho požádat o povolení k pobytu. Je pouze jeho vinou, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho

lčení. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav cizince nemůže být na překážku jeho vycestování, neboť od jeho přicestování do ČR došlo dle jeho vlastního tvrzení i spisové dokumentace ke zlepšení tohoto zdravotního stavu.

5. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
8. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
9. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
10. Krajský soud předně konstatuje, že v postupu správních orgánů neshledal žádná pochybení, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a pro rozhodnutí si opatřily potřebné podklady. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce v době od 12. 3. 2022 pobýval na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byl oprávněn (žádné zákonné oprávnění žalobce k pobytu bez víza nebylo tvrzeno, ani nevyplývá ze spisu) a neměl ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalovaného žalobce v žalobě nijak nerozporoval. Takové jednání žalobce je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění.
11. Žalobce v jediné uplatněné žalobní námitce poukazoval na potřebu rehabilitace. Žalobci nelze přisvědčit, že potřeba lázeňské péče je omluvitelným důvodem pro nerespektování povinností zdržovat se na území České republiky jen s platným vízem (resp. s jiným zákonným pobytovým oprávněním). Žalovaný zcela správně uvedl, že žalobce si měl před příjezdem na území České republiky zjistit délku lázeňského léčení a je pouze jeho vinou, že nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu tohoto léčení. Krajský soud se s ohledem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval také případným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a téhož zákona, ale z obsahu spisu se nepodává jediný důvod, který by zakládal obavu

z dopadu napadeného rozhodnutí tak, jak to má na mysli citované zákonné ustanovení. Žalobce sám při výpovědi potvrdil, že na území České republiky nemá žádné společenské, kulturní, rodinné či příbuzenské vazby ani ekonomické závazky a po ukončení léčení se hodlá vrátit do vlasti. Rovněž jeho zdravotní stav nemůže být na překážku vycestování, neboť ještě před jeho zlepšením v důsledku rehabilitační péče na území ČR mu nebránil v přicestování do ČR.

12. Krajský soud uzavírá, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, řádně hodnotili kritéria stanovená pro vyhoštění a nemá nic, co by jim v tomto směru vytkl. Potíže žalobce způsobené uloženým vyhoštěním jsou důsledkem jeho neadekvátního postupu a nelze je přičítat žalovanému. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 14. září 2022

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce